

Нас родила
Непонятная звезда.
В нас оставил след
Холодный свет.
Ночью — Луна,
Потаємная война,
Запрещенная мечта.

Рок-гурт «Агата Крісті»

ТІМ

Ніколи ще Тім не бігав так швидко. Його дихання давно збилося, піт заливав очі, але хлопець не зупинявся. Клятий місяць світив прямо в обличчя і не давав забути про небезпеку, що насувалася.

Хижі тіні ліхтарів швидко миготіли, назустріч мчала широка тротуарна смуга. Ще мить — і з лівого боку з'явиться довгоочікуваний поворот. Далі — глухий завулок, стіна з криво викладеної цегли, за якою порятунок.

Але чому його переслідувачі не втомлюються? Тім відчував позаду їхній чіткий, розмірений біг — відстань стрімко скорочувалася.

Ні, він більше не витримає! Зупинитися?.. Зустріти переслідувачів лицем в лице — і не таке траплялось у вуличних бійках. Можливо, одного він встигне здолати. Але Тім знав, що дурить сам себе: ці троє не були звичайними хуліганями, чужаками, що випадково забрели з інших районів.

Хлопець хрипко видихнув і, рвонувши з останніх сил, прискорив біг. Серце бухало в грудях, нерівними поштовхами підганяючи неслухняне тіло. І здавалося, що цій безглуздій, скаженій гонитві не буде кінця.

Ну навіщо, навіщо він поліз через огорожу? Клята цікавість! І зараз біжать за ним охоронці з цього великого і гарного будинку — величезного, з червоної цегли, з крутими вигинами бортиків і барельєфів, прикрашених молочними в темряві скульптурами і кованими ґратками балконів.

Будинок, якого раніше Тім чомусь не помічав, скільки не ходив знайомими з дитинства дорогами... Можливо, його вигнав за рік якийсь приїжджий багатій — он скільки всього будується навкруги. А цей будинок і стояв якось осібно, з самого краю їхньої вулиці. І чорнів на тлі зірок, немов химерне кам'яне громадище старовинного замку — страшна, жахлива, темна оселя, що впадає у вічі. Хлопчина лише хотів глянути зблизька на дивовижний фасад, прогулятися звивистим плетивом доріжок...

Та щойно Тім, ухопившись за гладеньку кулю парканового стовпчика, обережно перемахнув через півтораметрову огорожу, увінчану гострими шпичаками, як мерщій стрибнув назад.

Першої миті йому здалося, що ці троє чекали на нього: ніби птахи, злетіли у високому стрибку над огорожею три чорні постаті й кинулися за ним навздогін.

Різкий виверт ліворуч — і ось воно, рятівне провалля глухого завулка. Три летючих стрибки — і Тім завис на стіні. Треба

лише підтягнутися на руках, перескочити через бар'єр, туди, до рідного будинку номер двадцять на вулиці Сонячній. Залізити по лункій водостічній трубі, перейти на вузький кам'яний бортик, підтягнутися до балкона, скочити на карниз «п'ятачка» і все — залишиться тільки стрибнути з розгону в рідне вікно, яке ніколи не зачинене...

Гострий тонкий біль у потилиці наздогнав Тіма якраз нагорі: він завмер, ніби передумав лізти далі, і сповз додолу. Втім, його зараз же підняли, повернули обличчям до цегляної стіни.

— Ти бачив наш будинок, хлопче?

Глухий і вкрадливий голос змусив його здригнутися: хотілось вирватися, втекти, сховатися, але Тімове тіло ніби тримало в невидимих лещатах — він не міг навіть повернути голову.

— Ти бачив будинок, хлопче? — суворіше повторила людина.

Тім вирішив не опиратися.

— Так...

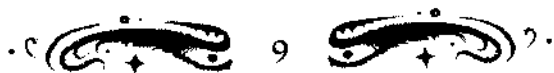
— Яким ти його бачив? Опиши. — Другий голос, здавалося, належав людині трохи старшій, звучав спокійно і впевнено.

— Великий... Незвичайний.

Тіма проймали дрижаки; він не розумів, навіщо цим дивним людям знадобилося гнатися за ним, а потім ставити дурні запитання. Йому раптом згадалася страшна сцена зі старого воєнного фільму. Там, біля пощербленої цегляної стіни, стояв полонений... стояв, засуджений до розстрілу, готовий мовчки прийняти долю. Тім теж був обернений обличчям до стіни — його долоні дряпало гостре цегляне кришиво, — і почувався так само кепсько, як і герой фільму.

— Навіщо ти приходив, малий? Як опинився в тому місці? — Вкрадливість безслідно зникла, тон голосу змінився на наказовий. — Що ти забув там?

— Та нічого! — У голосі Тіма спалахнув відчай. — Я просто люблю гуляти вночі... Сам.

— Під місяцем чи під зорями? — Здається, це втрутився третій із переслідувачів. Його голос прозвучав іронічно, глузливо.

Хлопець не відповів, справедливо вважаючи, що з нього просто знущаються.

— Я не збирався робити нічого поганого, — твердо сказав він. — Просто вирішив розглянути ближче...

— Схоже, він не бреше, — задумливо протягнув насмішкуватий голос. — Що робитимемо? Відпустимо?

— Щоб він розпатякав про наш... будинок усій околиці? А що, як хлопець дволикий?

— Та навряд...

— Чому? Він швидко бігає, стрибає. Усі здібності якогонебудь астра.

— Не думаю... Видно, малий просто непоганий акробат, та й усе.

— Може, хай головний розбереться?

— Чи варто турбувати його через таку дрібницю?

— Тоді давай позбудемось... Швидко, без шуму. І не буде проблем.

— Ні. Ану, обернись, малий.

Тім, не насмілившись пручатися, поволі розвернувся.

В очі вдарив яскравий помаранчево-зелений спалах — ніби його накрило, впавши з самісінької висоти zenіту, величезне сліпуче сонце. Хлопець закричав. Стіни будинків вузького провулка миттєво відбили болісний крик, перетворивши його на хрипке віддуння-стогін. Здавалося, ніби під повік_ю заліз вогненний жар і його частинки розбіглися по тілу, розпухаючи тисячами дрібних, пульсуючих болючих точок...

І раптом усе припинилося. Тім осів, притулившись спиною до стіни. Його тіло дрібно і часто тремтіло, нагадуючи про пережите потрясіння.

— Хлопець безликий, — долинуло до Тіма ніби крізь шум водоспаду. — Тільки ось що дивно: світло місяця швидко покинуло його... Схоже, цей хлопчак не сприйнятливий до місячного